

RIA VAN DER VEN-RIJKEN

Met tegenwind

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2021 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036438780

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

Mélanie Dumoulin controleerde haar nieuwe digitale camera nauwkeurig voordat ze het apparaat voorzichtig in een bijbehorende cameratas duwde. Ze was dik tevreden met deze nieuwe aankoop, een aanwinst voor haar werk. Een reserve-camera nam ze ook mee voor het geval de nieuwe plotseling dienst weigerde. Tijdens een fotosessie kon er weleens wat misgaan. Zo, ze was er klaar voor. Over anderhalf uur had ze een afspraak voor het maken van een bruidsreportage in het Brabantse plaatsje Oisterwijk. Ze moest nu niet te lang meer dralen maar snel vertrekken. Het bruidspaar, met wie ze twee maanden geleden kennis had gemaakt toen ze een afspraak maakten voor deze dag, wilde ze ook graag van tevoren even zien. Soms zag een bruidspaar er fotogeniek uit, soms ook niet. Maar haar reportage moest in ieder geval perfect zijn. Met minder nam ze geen genoegen. Dat was ze aan haar klanten verplicht. Ze had een goede naam hoog te houden en was allang geen amateurfotografe meer. Sinds vier jaar was ze zelfs een succesvolle beroepsfotografe met een eigen fotostudio, gevestigd in een verbouwde garage naast

een vrijstaande woning. Daarin woonde ze samen met Ricardo Molleman, de man met wie ze drie jaar geleden getrouwd was.

Mélanie nam haar colbert van de kapstok, pakte haar schoudertas op en stak de auto-sleutels in haar broekzak. Met een blik in de gangspiegel controleerde ze snel haar make-up. Ze had gekozen voor zachtblauwe oogschaduw, die paste bij haar grijsblauwe ogen. Een haarband hield haar kroezige, donkerblonde haren in bedwang. Voor haar lippen had ze een zachtroze tint lippenstift gekozen. In haar oren bewogen grote oorringen. Als ze lachte verscheen in elke wang een grappig kuiltje. Tja, zo kon ze er wel mee door vandaag.

Met de cameratas in haar handen en de reservecamera over haar schouder liep ze naar de voordeur. Voordat ze deze opende hoorde ze haar mobiele telefoon onverwacht overgaan. Ze twijfelde. Opnemen of niet? Mélanie zuchtte, veel tijd voor een gesprek had ze nu niet. Ze zette de cameratas voorzichtig op de grond, haalde haar mobieltje tevoorschijn en zag de naam van haar moeder in het venstertje oplichten. Mam! Esther Dumoulin. Ze duwde het mobieltje tegen haar oor.

‘Mam, met mij. Het spijt me, maar ik heb

haast. Een opdracht.'

'Goed kind, ik maak het kort. Kun je vanavond rond de klok van acht uur even bij me komen? Natalie komt ook. Ik heb een belangrijke mededeling voor jullie.'

'Vanavond? Acht uur? Even kijken, hoor!' Mélanie fronste haar wenkbrauwen. Ze graaide in haar tas naar haar werkagenda. Ze zocht de datum van vandaag op. Vrijdag de vijftiende. Er stond naast de bruidsreportage geen andere afspraak gepland. Ricardo had tot morgenvroeg zeven uur dienst op de spoedeisende hulp van het Catharina-ziekenhuis in Eindhoven, zag ze. Jammer, dan moest ze vanavond alleen naar mam. Ze vond het altijd veel gezelliger als hij met haar meeging.

'Goed, ik kan komen, maar Ricardo heeft dienst. Wat is er eigenlijk zo belangrijk, mam?'

'Dat vertel ik jullie vanavond. Dag kind! Succes met je opdracht.' Esther Dumoulin verbrak de verbinding meteen na die woorden en Mélanie staarde verbaasd naar haar telefoon.

Dat was een wel heel korte mededeling. Mélanie borg haar telefoon weer op en vervolgde haar weg naar buiten. De cameratas, de reservecamera en haar handtas zette ze naast zich, op de passagiersstoel van haar auto. Ze

reed in een felrood gekleurde auto waarop een reclame-embleem van haar fotostudio aan de zijkant afgebeeld stond met daarop haar persoonlijk bedrijfslogo: Fotografie Mélanie, en daaronder haar mobiele telefoonnummer. Ze was blij met deze auto, die ze vorig jaar samen met Ricardo had uitgezocht. Haar opdrachten waren de laatste twee jaar aanzienlijk toegenomen, evenals de bijbehorende verdiensten. Als kleine zelfstandige was ze maar wat trots op datgene wat ze tot nu toe had bereikt. Eigen baas, met een vrij leven waaraan ze zelf een invulling gaf. Vanwege haar bedrijfje had ze na haar huwelijk met Ricardo haar eigen meisjesnaam aangehouden. Mélanie Dumoulin. Op de achtergrond speelde die naam ook mee als een eerbetoon aan haar jong overleden vader. Hoewel ze wekelijks soms meer dan veertig uur werkte, deed ze het altijd met veel toewijding en plezier. Fotograferen was van jongs af aan al haar hobby geweest. Uiteindelijk had ze van die hobby haar beroep kunnen maken na het volgen van een opleiding aan de fotovak-school. Haar camera en zij waren sindsdien onafscheidelijk van elkaar. Soms werd ze erom geprezen, maar soms leverde het ook de nodige irritatie op. Ricardo mopperde weleens als

ze op de meest onverwachte momenten haar camera tevoorschijn haalde om van hem een plaatje te schieten. Ze had intussen al duizenden afbeeldingen van hem verzameld op haar computer. Ricardo was erg fotogeniek, hoewel hij dat zelf niet eens beseftte. Op zijn gezicht ontdekte ze steeds opnieuw een andere uitdrukking. Hij boeide haar al vanaf het begin toen ze hem had ontmoet in het restaurant waar hij als student een zakcentje bijverdien-de. Ze had toen stiekem wat foto's van hem gemaakt op momenten dat hij niet zag wat ze deed.

Mélanie draaide haar auto de snelweg op en maakte meteen vaart. Om haar mond gleed een glimlach. Wie had toen gedacht dat ze in de toekomst nog eens met deze student zou trouwen? Ze had iedereen verrast met haar keuze om met hem haar toekomst te delen. Ricardo studeerde ook nog steeds. Hij was twee jaar geleden afgestudeerd als huisarts. Nu volgde hij als arts-assistent de specialis-tenopleiding in het Catharina-ziekenhuis in Eindhoven. Een opleiding om chirurg te wor-den. Hij moest het nog vier jaar volhouden om dat doel te bereiken. Ze hield verschrikkelijk veel van hem, ondanks de verscheidenheid in

hun karakters. Ricardo was een stille, serieuze, in zichzelf gekeerde, hardwerkende man. En zij juist het tegenovergestelde. Opgewekt, vrolijk, openhartig, met een hobby als beroep. Ze waren echte tegenpolen van elkaar. Mams reactie was er een van oprechte verontwaardiging geweest toen ze haar van hun trouwplannen vertelde.

‘Mélanie, zie je dan niet dat Ricardo zo vreselijk ernstig is? Kind toch! Wat moet je met zo’n stille man?’

Later was het allemaal goed gekomen, toen ze Ricardo beter leerden kennen. Mam was intussen gewend geraakt aan haar zwijgzame schoonzoon en Natalie aan haar zwager. Maar Mélanie was gelukkig. Dat realiseerde ze zich maar al te vaak. Ricardo was haar rustpunt na een drukke dag fotograferen en werken aan de vele bewerkingstechnieken van fotoprogramma’s op haar computer. Jammer dat hij vanavond niet thuiskwam. Ze miste hem altijd als hij onregelmatige avond- en nachtdiensten op de spoedeisende hulp van het ziekenhuis moest draaien. Ze zou vanavond tot laat op zijn telefoontje wachten. Ze wist dat als zijn werk het toeliet, hij haar nog zou bellen.

Haar gedachten dwaalden af naar mam. Ze

had een belangrijke mededeling, had ze gezegd. De ernst ervan drong nu pas tot Mélanie door. Mam had Natalie ook uitgenodigd, het had haast officieel geklonken. Dat was ze helemaal niet gewend van mam. Wat zou ze hun toch te vertellen hebben? Mélanie fronste haar wenkbrauwen. Mam had na de dood van pap haar leven weer goed op de rails gekregen. Dat was alweer negentien jaar geleden. Ze was zelf een meisje van tien geweest. Veel te jong om haar vader al te moeten missen. Maar het was niet anders, de dood van een mens was onomkeerbaar. Toen Natalie en zij naar de middelbare school gingen, was mam weer gaan werken. En op het kantoor waar ze toen als recepti-
niste begon, werkte ze nu nog steeds. Mam was intussen opgeklommen tot directie-se-
cretaresse. Verder was er niet veel veranderd in de jaren die achter hen lagen. Tja, Natalie was het huis uit gegaan en woonde zelfstan-
dig in een appartement, en zij was getrouwd met Ricardo. Maar voor mam was alles veelal hetzelfde gebleven. Ze woonde nog steeds in hetzelfde huis, ze had dezelfde baan en leefde nog steeds hetzelfde eentonige, saaie ritme van alledag. Werken, eten, slapen en het con-
tact met haar kinderen onderhouden. Mélanie

had er geen idee van waar mam vanavond mee voor de dag zou komen. Misschien wilde ze weer op vakantie, zoals ze de afgelopen twee jaar ook had gedaan. Op reis met andere alleenstaanden. Tja, dat moest het zijn. Ze nam zich voor om Natalie vanavond eerst op te bellen voordat ze naar haar ouderlijk huis reed. Misschien wist Natalie al iets meer over de mededeling van mam.

Mélanie minderde snelheid, ze zag aan de wegwijzer dat ze de snelweg moest verlaten. Even later reed ze met haar auto over enkele provinciale wegen het plaatsje Oisterwijk in.

Ze blikte op de klok van het dashboard. Precies op tijd. Ze parkeerde haar auto voor het opgegeven adres. Even later schudde ze de handen van een zenuwachtige bruid en bruidegom. In één oogopslag zag Mélanie alle mogelijkheden voor een geslaagde fotoreportage. De ophanden zijnde mededeling van mam verdween onmiddellijk naar de achtergrond van haar gedachten. Ze haalde haar nieuwe camera uit de tas. Om haar mond verscheen een stralende lach toen ze het bruidspaar enthousiast complimenteerde met hun prachtige trouwkleiding. Gewoon, een simpel trucje om het nerveuze bruidspaar alvast een beetje